

๑๕๗

แม่ครัว
ห้อย
แหวน
หน้า

团子来袭
กวนจื่อไหลสี
เขียน

สี่เมษา
แปล

การอ่านดีคือการอ่านให้สนุก

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน ครั้งนี้สำนักพิมพ์พอรุณของเรา
ขอนำเสนอนิยายย้อนยุคจีนโบราณชวนทิวเรื่องใหม่ในชื่อ *แม่ครัวน้อย
แนวหน้า* ขนาดกำลังดีที่ 5 เล่มจบให้คุณผู้อ่านได้ลองลิ้มชิมรสกันค่ะ

เจียงเหยียนอี้ นางเอกของเราประสบอุบัติเหตุระหว่างทาง
ไปเปิดร้านหม้อไฟของตัวเอง จากนั้นก็ทะลุมิติมาอยู่ในนิยาย
ซ้ำร้ายยังได้บทนางร้ายของเรื่องที่ถูกฮ้องแต่หมายหัว ถูกเนรเทศมา
เป็นคณิกาค้าขายทหารชายแดน แม้ชีวิตจะรันตดขนาดนี้ เจียงเหยียนอี้
ก็ไม่ย่อท้อ ใช้วิชาและฝีมือการทำอาหารที่มีติดตัวฝ่าฟันจนได้เป็น
แม่ครัวน้อยในกองทัพ

ขณะเดียวกันนั้น โชคชะตาก็นำพา **เฟิงซั่ว** แม่ทัพใหญ่คนใหม่
มาประจำการ เหลียวหนานอ่องผู้โหดเหี้ยมจนใครก็ครั่นคร้ามคนนั้น
มีความลับที่บอกใครไม่ได้อยู่อย่างหนึ่ง คือเขาไม่อาจรับรู้รสชาติใดๆ
ได้เลย กระทั่งได้กินอาหารที่เจียงเหยียนอี้ทำ เขาจึงรับรู้ได้เหมือน
คนทั่วไป แต่ตัวตนน่าสงสยของนางก็ทำให้เขาไม่อาจวางใจ สุดท้าย
หลังจับตามองนางไปมา กลับจับใจในความน่ารักและเสน่ห์ปลายจวัก
ของนางเข้าเต็มเปา

มาร่วมน้ำลายสอกับสารพัดเมนูที่เจียงเหยียนอี้รังสรรค์ และ
ร่วมลุ้นไปพร้อมกันว่าท่านแม่ทัพสุดซื่นของเราจะทำให้เจียงเหยียนอี้
เห็นความในใจได้เมื่อไรในหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ทดลองอ่าน

1

สายลมฤดูสารภีพัดหวิว

เจียงเหยียนอี้ที่ห่อกายด้วยผ้าผืนบางขดตัวอยู่ในมุมโรงนอน
มืดสลัว

ผมแผ่ยู่งเหยิงปรกหน้าปรกตา ผ้าพันแผลที่พันรอบศีรษะ
มีรอยเลือดซึมที่แห้งกรังจนกลายเป็นคราบสีน้ำตาลจาง ๆ

ภายในโรงนอนวางฟูกนอนติดกันเป็นพืด มีหญิงสาวพักอาศัย
อยู่ด้วยกันสิบกว่าคน บนร่างของพวกนางมีเพียงเสื้อผ้าเนื้อบาง
หลวมโครงร่างท่อนมปกปิดกายกันอวย

ระหว่างฟูกนอนจะมีผ้า màn กันไว้ ทว่าปกติแล้ว màn นั้นจะเปิด
ทิ้งไว้ มีเพียงยามที่หญิงสาวภายในโรงนอนกำลังรับแขกเท่านั้น
ถึงจะดึงผ้า màn มาปิดกั้นความน่าละอาย

ที่นี่คือค่ายทหารซีโจวนอกด่าน หญิงสาวที่ถูกส่งตัวมาที่นี่
ล้วนมีความผิดติดกาย ตลอดชีวิตหมดสิ้นความหวังที่จะมีอิสรภาพ
จนถึงตอนนี้เจียงเหยียนอี้ก็ยังคงมึนงง
เธอทะลุมิติเข้ามาในนิยาย

ในฐานะนักอ่านตัวยงที่มีประสบการณ์การอ่านนิยายในอินเทอร์เน็ตมาสิบกว่าปี อ่านนิยายแนวทะลุมิติมานับไม่ถ้วน ทุกเรื่องล้วนเปิดมาด้วยการทะลุมิติเข้ามาเป็นตัวละครในนิยายที่มีชื่อสกุลเดียวกัน เธอยังเคยค่อนข้างจะอยู่ในใจไม่น้อยว่า จะทะลุมิติทั้งทีก็ให้มันแปลกใหม่หน่อยไม่ได้หรืออย่างไร

ใครจะคิดว่าพออ่านนิยายที่มีตัวประกอบหญิงแสนชั่วร้าย ชื่อสกุลเดียวกันกับเธอ เธอก็ทะลุมิติเข้ามาเสียแล้ว

อีกทั้งยังทะลุมิติมาเป็นตัวประกอบหญิงชั่วร้ายที่รันทดที่ตายไสร้อยนางเอก สุดท้ายจึงถูกพระเอกส่งตัวมาเป็นหญิงคนิกาในค่ายทหารแห่งนี้

ตอนนี้เจียงเหยียนอ้อเสียใจเป็นที่สุด ทำไมเธอต้องอยากรู้ อยากเห็นจุดจบของตัวประกอบหญิงที่มีชื่อสกุลเดียวกับตัวเอง แล้วกดเข้าไปอ่านนิยายบ้า ๆ บอ ๆ ที่แอปพลิเคชันในมือถือแนะนำด้วยนะ...

แปลที่หน้าผากปวดตุบ ๆ ขึ้นมาเป็นระลอก ย้ำเตือนถึงความจริงอันแสนเหลวไหลที่ว่า เธอทะลุมิติเข้ามาในนิยายนี้แล้ว

ตามเรื่องราวในนิยาย นางเอกเป็นบุตรสาวที่เกิดจากอนุของเจ้ากรมเจียง เจ้ากรมการคลัง ส่วนเจ้าของร่างเดิมเป็นน้องสาวของนางเอก เป็นบุตรสาวที่เกิดจากภรรยาเอกแห่งจวนเจ้ากรมการคลัง เพราะเจ้าของร่างเดิมรวมทั้งมารดาแท้ ๆ อย่างเจียงซูหยินเป็นตัวร้ายของนิยายเรื่องนี้ ย่อมต้องโหดร้ายทารุณกับนางเอกตั้งแต่ยังเด็ก คำความเกลียดชังเปี่ยมล้น

ทว่าเจ้ากรมเจียงกลับรักบุตรสาวที่เกิดจากอนุของตนเองผู้นี้ยิ่งนัก เขาไม่เพียงแต่ให้เจียงซูหยินปฏิบัติต่อนางเอกตั้งคุณหนู

ที่เกิดจากภรรยาเอก หากเจ้าของร่างเดิมมีปากเสียงกับนางเมื่อไร เจ้ากรมเจียงยังจะตำหนิเจ้าของร่างเดิมโดยไม่ไถ่ถามอะไรแม้แต่บ่อย และให้เจ้าของร่างเดิมขอโทษนางเอกด้วย

ตอนที่เจ้าของร่างเดิมยังเด็กเคยรู้สึกไม่เป็นธรรม โตเถียง เจ้ากรมเจียงไปว่า บุตรสาวที่เกิดจากอนุมลิตร์อันใดถึงได้รับการปฏิบัติ เช่นเดียวกับบุตรสาวที่เกิดจากภรรยาเอกเช่นตน และด้วยเหตุนี้ นางจึงถูกเจ้ากรมเจียงตบหน้า

เมื่อเวลาล่วงเลยผ่านไป ความโกรธแค้นที่เจ้าของร่างเดิม มีต่อนางเอกผู้นั้นก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้น

และต้นเหตุที่จุดชนวนให้เจ้าของร่างเดิมกลายเป็นตัวร้าย อย่างสมบูรณ์ก็คือ การถอนหมั้นของพระองค์อย่างลู่หลินหยวน

เจ้าของร่างเดิม นางเอก และลู่หลินหยวนนับว่าเติบโตมาด้วยกัน เจ้าของร่างเดิมชอบลู่หลินหยวน แต่ลู่หลินหยวนกับนางเอก ชอบพอซึ่งกันและกัน

แต่จะทำอย่างไรได้เล่า ลู่หลินหยวนเป็นบุตรที่เกิดจาก ภรรยาเอกของตระกูลขุนนาง ไม่สามารถแต่งงานกับบุตรสาวที่เกิด จากอนุได้ ตระกูลของเขาจึงให้หมั้นหมายกับเจ้าของร่างเดิม

หลังจากนางเอกรู้เรื่องก็เสียใจมาก คิดจะหนีไปจากสถานที่ ที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดอย่างเมืองหลวงแห่งนี้ เมื่อนางออกจากเมือง ก็บังเอิญได้พบกับพระเอกที่เป็น...ฮ่องเต้

ด้วยรัศมีนางเอก ความมั่งคั่งและบริสุทธิ์ของนางเอาชนะ พวกหญิงงามมากเล่ห์อุตมมารยาได้อย่างขาดลอย พระเอกหลงรัก นางเอกตั้งแต่แรกพบ นับแต่นั้นเป็นต้นมาก็เริ่มเข้าสู่วงจรของการ ช่างชิง

เมื่อลู่อุหลินหยวนรู้ว่านางเอกหนีออกจากจวน พลันกลายเป็นความรักเอาชนะได้ทุกอย่าง ไม่ว่าจะอย่างไรก็จะถอนหมั้นให้จงได้ เขายื่นคำขาดต่อหน้าเหล่าผู้อาวุโสว่า จะไม่แต่งงานกับผู้ใดนอกจากนางเอก

เจ้าของร่างเดิมที่ถูกถอนหมั้นกลายเป็นที่ขบขันของคนทั้งเมืองหลวง ทำให้ยิ่งโกรธแค้นนางเอกมากเป็นทวีคูณ หลังจากนางเดินสู่เส้นทางชั่วร้ายก็สั่งให้คนไปทำลายความบริสุทธิ์ของนางเอก ทว่าพระเอกก็เป็นวีรบุรุษช่วยสาวงามไว้ได้พอดี และพลิกสถานการณ์กลับมาสำเร็จ

เมื่อเจ้ากรมเจียงทราบว่าเป็นเจ้าของร่างเดิมใช้วิธีการต่ำช้าจัดการนางเอก ก็บันดาลโทสะตบหน้าเจ้าของร่างเดิม อีกทั้งต้องการจะหย่ากับเจียงฮูหยิน

แน่นอนว่าทางด้านพระเอกนั้นย่อมไม่ปล่อยให้เจ้าของร่างเดิมได้ใช้ชีวิตอย่างสงบสุข เขาใช้วิธีตาต่อตาฟันต่อฟัน ส่งเจ้าของร่างเดิมมาเป็นหญิงคณิกาในค่ายทหารชายแดน และเพื่อไม่ให้เจ้าของร่างเดิมทำให้ชื่อเสียงของนางเอกต้องแปดเปื้อนไปด้วย เจ้ากรมเจียงจึงประกาศต่อสาธารณชนว่าเจ้าของร่างเดิมได้ตายไปแล้ว นับเป็นการตัดความสัมพันธ์กับบุตรผู้นี้ลงอย่างสิ้นเชิง

เจียงฮูหยินไร้หนทางช่วยเหลือบุตรสาว สุดท้ายจึงถูกบีบคั้นจนเสียสติ ส่วนเจียงเหยียนกุย น้องชายร่วมอุทรของเจ้าของร่างเดิมที่ก่อนหน้านี้เคยดูถูกเหยียดหยามนางเอก ก็ถูกพระเอกส่งคนไปลอบทำร้ายจนขาพิการ ทำได้เพียงนั่งรถเข็นไปตลอดชีวิต

วันแรกที่เจ้าของร่างเดิมถูกส่งมายังค่ายทหาร มีคนพยายามใช้กำลังบังคับขืนใจนาง เจ้าของร่างเดิมคิดถึงมารดาที่เสียสติและ

น้องชายร่วมอุทรที่ข้าพิการไร้อนาคตไปชั่วชีวิต ความเสียใจก็เอ่อตันจากกันนิ่งของหัวใจ ไม่ยินยอมถูกหยามเกียรติ จึงไขกัศรชะงักกับกำแพงจนหัวแตกเลือดอาบ

หลังจากร่างนี้สลบไปสามวัน เมื่อลืมนตาขึ้นมาอีกครั้ง เจียงเหยียนอี่ที่ประสบอุบัติเหตุถูกรถชนอย่างน่าอนาถขณะรีบไปงานเปิดร้านหม้อไฟอย่างเป็นทางการของตัวเองก็เข้ามาอยู่ในร่างนี้แทน

เมื่อเข้าใจสถานการณ์ในตอนนี้อย่างถ่องแท้แล้ว เจียงเหยียนอี่ก็ทำได้เพียงก่นด่าสวรรค์เท่านั้น!

เวรกรรมอะไรกันเนี่ย

ไม่ง่ายเลยกว่าร้านหม้อไฟโบราณตระกูลเจียงของเธอจะเปิดกิจการ ยังไม่ทันได้เป็นเจ้าของร้านเธอก็ทะลุมิติเข้ามาในนิยายเสียแล้ว!

ทะลุมิติก็ช่างเถอะ แต่ยังทะลุเข้ามาเป็นตัวประกอบหญิงแสนชั่วร้ายในนิยายประโลมโลกสมองกลวงยุคโบราณอีก ทำให้ถึงน่าอนาถขนาดนี้นะ!

แล้วถ้าเธอเอาหัวโขกกำแพงตายจะทะลุมิติกลับไปได้ไหมนะ

เจียงเหยียนอี่มองกำแพงที่ก่อจากดินเหลืองผาดหนึ่ง รอยแผลขนาดใหญ่ที่เจ้าของร่างเดิมโขกกำแพงจนตายเมื่อสามวันก่อนยังหลงเหลืออยู่บนหน้าผากพร้อมอาการปวดตื้อๆ

สุดท้ายเจียงเหยียนอี่ก็เลิกลุ่มความคิดที่จะฆ่าตัวตาย

โขกกำแพงเจ็บเกินไป หากตายอีกครั้งก็ไม่แน่ว่าจะทะลุมิติกลับไปได้ เช่นนั้นเธอขอลองสู้ดูสักตั้งแล้วกัน

เจียงเหยียนอี่พยายามปะติดปะต่อเรื่องราวในนิยายหลังจากนั้น

เจ้าของร่างเดิมในฐานะตัวประกอบหญิงแสนชั่วร้ายผู้หมดบทบาทไปแล้ว สุดท้ายจุดจบของนางคือถูกพบเป็นร่างไร้วิญญาณ

ในปารกร้าง หลังจากนั้นก็เป็นเรื่องราวความรักลึกซึ้งของพระเอกกับนางเอก ที่ไม่ว่าจะรักหรือเกลียดกันอย่างไรก็ไม่เกี่ยวอะไรกับนางอีกแม่แต่น้อย

ส่วนลู่อุหลินหยวน พระรองที่เจ้าของร่างเดิมยังคงคิดถึงจนกระทั่งวาระสุดท้ายของชีวิต เขายอมไม่แต่งงานตลอดชีวิตเพื่อนางเอก และเมื่อกล่าวถึงเจ้าของร่างเดิม เขาก็จะพูดถึงเพียงความใจดำอำมหิตของนาง

เจียงเหยียนอู้รู้สึกสลดใจกับเจ้าของร่างเดิมเป็นอย่างมาก ถึงกับกลายเป็นคนชั่วร้ายเพื่อผู้ชายคนเดียว แต่สิ่งที่ได้กลับมา มีแค่คำว่า 'ใจดำอำมหิต' เท่านั้น ไม่รู้ว่าเจ้าของร่างเดิมที่อยู่ในยมโลกตอนนี้จะรู้สึกเสียใจบ้างหรือไม่

ส่วนบิดาผู้โง่เขลาของเจ้าของร่างเดิมนั้น เจียงเหยียนอู้ยากแหวกกะโหลกศีรษะของเขาออกมาดูจริงๆ ว่าในหัวใส่อะไรไว้กันแน่

เพราะในนิยายต้องการบอกเล่าถึงมรสุมความรักของพระนางตอนหลังเนื้อเรื่องถึงได้เปิดเผยว่า แท้จริงแล้ว นางเอกไม่ใช่บุตรสาวของเจ้ากรมเจียง แต่เป็นองค์หญิงของราชวงศ์ก่อน และปู่ของพระเอกก็เป็นหมาป่าจอมเจ้าเล่ห์ที่ก่อกบฏทำลายตระกูลของนางเอกจนสิ้น

ฮองเฮาของราชวงศ์ก่อนเป็นหญิงสาวในดวงใจของเจ้ากรมเจียง เขาเสี่ยงชีวิตพานางเอกกลับมาเลี้ยงดูที่ตระกูลเจียงจนเติบโตใหญ่ และประกาศว่านางเป็นบุตรสาวคนโตของตนที่เกิดจากอนุ

แต่ไหนแต่ไรมาเจ้ากรมเจียงก็ไม่เคยชอบพอเจียงฮูหยินอยู่แล้วที่เขาแต่งงานกับนางก็เพียงเพื่อเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างสองตระกูลจึงไม่เคยสนใจไยดีบุตรสาวและบุตรชายที่เกิดจากเจียงฮูหยินเลย

จนสุดท้ายเขาก็ปกป้องบุตรสาวของหญิงผู้เป็นที่รักจนตัวตาย

เจียงเหยียนอี้ยากมอบรางวัล ‘สุนัขขี้ประจบยอเดียม’ ของ
นิยายเรื่องนี้ให้กับเจ้ากรมเจียงผู้นี้ยิ่งนัก

ลูกของตัวเองจะตายก็ตายไป จะพิการก็พิการไป เขาไม่สนใจ
แม้แต่หน่อย สนใจเพียงลูกสาวของหญิงในดวงใจ เพื่อที่จะได้มีหน้า
ไปพบหญิงที่ตนรักหลังจากตายไปแล้ว

อยากอาเจียนชะมัด!

ชื่อสัตย์จงรักภักดีถึงเพียงนี้ แล้วจะแต่งงานมีลูกทำไมตั้งแต่
ที่แรก

เจียงเหยียนอี้ยึดดั่งจะค่อนเคาะ

ในเมื่อเจ้าของร่างเดิมตายไปแล้ว เธอไม่มีทางนับคนสมองกลับ
อย่างเช่นเจ้ากรมเจียงเป็นบิดาแน่

ตอนนี่สิ่งสำคัญที่สุดคือการมีชีวิตรอด หลังจากนั้นค่อยหา
โอกาสหนีออกจากค่ายทหารแห่งนี้

ขณะที่เจียงเหยียนอี้ยากำลังครุ่นคิดอยู่นั้น ประตูใหญ่ก็เปิดออก
คนครัวในค่ายทหารสองคนยกถังโจ๊กเข้ามาในโรงนอน ใช้
กระบวยตักอาหารเคาะถึงโจ๊กพลางตะคอกอย่างรำคาญว่า “กินข้าว
ได้แล้วๆ!”

เหล่าหญิงสาวที่นอนเอกเขนกอยู่บนเตียงของตนถึงขยับตัว
ลุกขึ้นอย่างเชื่องช้า หยิบชามเข้าไปรับโจ๊ก

โจ๊กนั้นเป็นโจ๊กข้าวไม่ขัดสี ตักใส่ชามละหนึ่งกระบวยยังนับได้
ว่ามีข้าวก็เมิด แม้กระทั่งน้ำแกงก็ใสแจ๋ว

มีบางคนตึงคอเลื้อยให้ต่ำลงเพื่อย้วยวนคนครัวซึ่งทำหน้าที่
ตักโจ๊ก กระบวยถึงได้จ้วงลงไปลิกหนอยจนในชามได้ข้าวเพิ่มขึ้นอีก
ครึ่งกระบวย

เมื่อแจกจ่ายโจ๊กเสร็จเรียบร้อยแล้ว คนครัวสองคนนั้นก็ออกไป
หญิงสาวบางคนที่หัวไวหน่อยยัดของบางอย่างเข้าไปในอกเขา เพื่อให้
อาหารมือเย็นของพวกนางดูดีขึ้นมาบ้าง

เจียงเหยียนอู่ประคองชามกระเบื้องเนื้อหยาบที่มีรอยแตก
กินโจ๊กซึ่งไม่แตกต่างอะไรกับน้ำเปล่าเข้าไปอย่างไม่รู้รสชาติ

ข้าวไม่ขัดสีเนื้อหยาบบาดคอ อีกทั้งเจ้าของร่างเดิมเป็นคุณหนู
ตระกูลใหญ่ที่ได้รับการดูแลมาอย่างดี ทะนุถนอมจนร่างกายนี้บอบบาง
สุดแสน เจียงเหยียนอู่จึงกินโจ๊กชามนี้ลำบากอยู่บ้าง

ขนตาของนางยาวมาก อีกทั้งยังเป็นแพขนตาและงอนสวย
ดูราวกับขนของอีกาอย่างไรรายางั้น ถึงแม้ใบหน้าจะซีดขาวราวกับ
คนป่วย ทว่าผิวก็ละเอียดเนียนนุ่ม เครื่องหน้าทั้งห้างดงามประณีต
ต่อให้ซดกายอยู่มุมโรงนอนก็ยังโดดเด่นสะดุดตา

หญิงร่างท้วมที่อยู่เคียงตรงข้ามกับเจียงเหยียนอู่เหลือบตา
มองนางผาดหนึ่ง ก่อนเอ่ยประชดประชันขึ้นว่า “ก็ไม่ว่าจะเป็นเพราะ
วาสนาของผู้ใด เดิมทีพวกเรายังได้กินเนื้อบ้างแท้ๆ ตอนนี้กลับ
มีแต่โจ๊กให้กินเสียทุกมื้อ!”

ฝ่ายนั้นหน้าตาธรรมดา แต่มีดีที่รูปร่างเ้ายวน ยามเอ่ยปากพูด
มักแฝงวาจาเย้ยหยัน “เข้ามาในที่แบบนี้แล้ว ก็ไม่รู้ว่าจะเก็บ
ความบริสุทธิ์ทำตัวสูงส่งไว้ให้ผู้ใดดู”

เจียงเหยียนอู่รู้ว่าวาจานี้ตั้งใจพูดกระทบตน จึงกินโจ๊กและ
ไม่ต่อปากต่อคำกับอีกฝ่าย

หญิงนางนั้นนามว่าซุนเซียง ได้ยินว่าก่อนหน้านี้เป็นคนของ
หอสายลมจันทร์รา แต่เมื่อในหอสายลมจันทร์รามีคนหนึ่งตาย
หญิงสาวที่อยู่ในหอทั้งหมดก็ถูกส่งตัวมาเป็นนางคนหนึ่งที่ค่ายทหารแห่งนี้

อย่างไรเสียก็เป็นอาชีพเก่า เพียงไม่นานขุนเซียงก็สามารถปรับตัวเข้ากับค่ายทหารนี้ได้เป็นอย่างดี

แต่ทุกอย่างกลับถึงคราวจบลงเพราะเจ้าของร่างเดิมโชกศิระะ ปลิดชีวิตตนเองเมื่อสามวันก่อน

ตอนเจ้าของร่างเดิมโชกกำแพง เป็นเวลาเดียวกับที่แม่ทัพใหญ่ เพิ่งรับตำแหน่งมาถึงค่ายทหารซีโจวและกำลังตรวจตราค่ายพอดี เมื่อพบว่าในค่ายทหารไม่ได้มีเพียงหญิงสาวซึ่งมอบความสำราญให้ เหล่านายทหาร แต่ยังมีผู้ที่ไม่ยินยอมลดศักดิ์ศรีของตนจนอยาก จะปลิดชีวิตตนเองด้วย ก็พินิจพิเคราะห์ทหารที่จัดการดูแลเรื่องคณิกา ในค่ายทันที อีกทั้งยังลงโทษนโยบายทหารที่มาหาความสำราญที่นี่ในวันนั้น อีกหนึ่งร้อยไม้

พร้อมออกคำสั่งว่า ผู้ใดที่กล้ามายังโรงนอนในค่ายปากนี้ ให้จัดการลงโทษตามกฎหมายกองทัพ

ชัดเจนว่าแม่ทัพที่เพิ่งมารับตำแหน่งใหม่ผู้นี้เป็นคนเข้มงวด ตัดสินใจเด็ดขาดจริงจังและรวดเร็ว ตลอดสามวันที่ผ่านมาไม่มีใคร ในค่ายทหารเข้ามาหาความสำราญในโรงนอนแห่งนี้เลย

เมื่อไม่มีนายทหารเข้ามา การค้าขายก็ไม่เกิด ขุนเซียงเป็นคน ที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในบรรดาหญิงสาวเหล่านี้ เสื้อผ้าบนกาย ของผู้อื่นมีไว้แค่พอกปิดไม่ให้เงินอวย ทว่านางกลับมีเสื้อผ้าสีสันสดใส ไร้ผัดเปลี่ยนหลายชุด เครื่องประดับเครื่องประทีนโฉมก็มีไม่น้อย มีทั้งที่จ่ายเงินให้वानคนไปซื้อ และมีทั้งที่นายทหารซื้อมาให้เอง เพื่อพะเน้าพะนอเอาใจนาง

หากนางอยากมีชีวิตที่ดี ก็ต้องมีคนยอมจ่ายเงินให้ ยามนี้ ไม่มีผู้ใดในค่ายทหารกล้ามาที่นี่แล้ว นางไม่มีหนทางล้างเงินจากกระเป๋

นายทหารพวกนั้น ย่อมโทษเจียงเหียนอี้เป็นธรรมดา

ซุนเซียงเห็นว่าเจียงเหียนอี้ไม่สนใจตนเองเลยแม้แต่หน่วย
ราวกับนางกำลังตอยุ่น้อยอยู่อย่างไรวางนั้น ในใจจึงกรุ่นโกรธมากขึ้น
เดินเข้าไปฉวยขามโจ๊กของเจียงเหียนอี้เขวี้ยงลงพื้นทันที

“เจ้าอยากตายมากนักไม่ใช่หรือ แล้วยังจะกินโจ๊กทำไมเล่า”

นางมองผิวที่ขาวราวหิมะของเจียงเหียนอี้แล้ว ในดวงตา
ก็วาบประกายริษยาอยู่หลายส่วน

เมื่อเห็นเจียงเหียนอี้นั่งยองลงเก็บเศษกระเบื้องที่แตกกระจาย
โดยไม่พูดไม่จา ก็คิดเอาเองว่าอีกฝ่ายเป็นซาลาเปานุ่ม¹ จึงได้ใจ
ยิ่งกว่าเดิมผลักนางคราหนึ่ง “ไปตายเสียสิ!”

ด้านข้างมีคนทนดูต่อไปไม่ได้ เตรียมจะเข้ามาห้ามปราม

แต่ผู้ใดจะคิดว่าจู่ๆ เจียงเหียนอี้ก็ลุกขึ้นยืน ยกมือใช้
เศษกระเบื้องกรีดลงบนใบหน้าของซุนเซียงเป็นทางยาว

“ละ...เลือดออก!”

ยามที่ซุนเซียงยกมือขึ้นเช็ดใบหน้าแล้วพบว่าเลือดสดๆ เต็มมือ
นางพลันตกตะลึง ก่อนชี้หน้าด่าเจียงเหียนอี้ว่า “เจ้าคนต่ำช้า
กล้ากรีดหน้าข้าเชียวรี!”

เจียงเหียนอี้ปราชัยตามองนางอย่างเย็นชา คราบเลือดบน
เศษกระเบื้องในมือยังไม่แห้งดี “เจ้าลองด่าอีกคำสิ”

เมื่อถูกดวงตาสีดำลึบของเจียงเหียนอี้จ้องมอง ซุนเซียง
พลันรู้สึกหวาดกลัวอย่างไร้สาเหตุ จนกลืนคำด่าที่เตรียมจะพ่นออกมา
ไปทั้งอย่างนั้น

¹ หมายถึง ผู้ที่มันสิยอ่อนแอ รังแกได้ง่าย

เจียงเหียนอี้ยักมุกปากแค่นยิ้ม ขยับเข้าไปประชิดซุนเซียง เอ่ยกระซิบเบาๆ ที่ข้างหูนาง “เจ้าชอบกุเรื่องว่าข้าถูกส่งตัวมาอยู่ที่นี่ ได้อย่างไรไม่ใช่หรือ ตอนนี้ข้าจะบอกให้เจ้าฟังก็แล้วกัน ข้าเพียงอารมณ์ไม่ดีลงมือฆ่าคนไปสองสามคนก็เท่านั้น”

นางทาบเศษกระเบื้องในมือลงไปตรงเส้นเลือดที่ลำคอของ ซุนเซียง “เมื่อปาดตรงนี้ เลือดก็จะพุ่งทะลัก เลือดสดๆ ยังอุ่นๆ เลยเชียวละ”

ดวงตาของซุนเซียงพลันเบิกกว้าง ขาทั้งสองข้างสั่นเทาโดยไม่รู้ตัว

จากนั้นเจียงเหียนอี้ยักถอยออกไปก้าวหนึ่ง เคาะปลายนิ้ว ลงบนเศษกระเบื้องราวกับจะบอกอะไรบางอย่าง “อย่าทำให้ข้าโกรธ ไม่อย่างนั้นนายต่อไปอาจเป็นเจ้า”

เมื่อได้ฟังประโยคนี้ ทั้งร่างของซุนเซียงก็สั่นสะท้านทันที หญิงสาวคนอื่นๆ ที่ล้อมมุงดูต่างมองหน้าสบตากันเล็กน้อย ด้วยไม่เข้าใจว่าเจียงเหียนอี้ยักกล่าวอะไรกับซุนเซียงกันแน่ ถึงได้ทำให้ซุนเซียงมีท่าทางตกใจเพียงนี้

เจียงเหียนอี้ยักกลับไปนอนลงบนเตียงของตนโดยไม่สนใจ ซุนเซียงอีก

คำโบราณกล่าวไว้ดียิ่งนักว่า คนอ่อนแอเกรงกลัวคนที่แข็งแกร่ง คนแข็งแกร่งเกรงกลัวคนที่มีอำนาจ คนมีอำนาจเกรงกลัวคนที่ไม่เสียดายชีวิต

นางวางท่าเป็นคนไม่เสียดายชีวิต ขณะที่ซุนเซียงเป็นพวกชอบรังแกคนอ่อนแอแต่เกรงกลัวคนที่แข็งแกร่ง แน่หนอนว่าย่อมไม่กล้าเอาชีวิตตนเองมาล้อเล่น

โจ๊กข้าวไม่ขัดสีสามหนึ่งกินไม่อิ่มท้องจริง ๆ เจียงเหยียนอ้อ
ลืมหุ่นนอนพักหนึ่งก็รู้สึกหิวจนหงุดหงิด

นางกระซิบสายคาดเอวให้แน่นขึ้นด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก
พยายามคิดถึงเรื่องอื่นเพื่อเบนความสนใจ

ดูท่าทางแม่ทัพที่มารับตำแหน่งใหม่ผู้นั้นจะเป็นคนที่ยึดมั่น
ในความถูกต้อง จัดการกองทัพอย่างเด็ดขาดและยุติธรรม เขาไม่ยอม
ให้มีสตรีในกองทัพ ดังนั้นหลังจากนี้เขาจะต้องย้ายพวกนางไปที่อื่นแน่

แต่การจะคืนอิสรภาพให้คงเป็นไปได้ เพราะอย่างไรพวกนาง
ก็มีความผิดติดตัว

ไม่รู้ว่าคนเบื้องบนจะจัดการกับพวกนางอย่างไร

และในเวลาหนึ่ง ประตุนอนก็ถูกเปิดออกอีกครั้ง ผู้ที่เข้ามา
เป็นนายกองสวมเกราะหนังสะพายดาบ ดูท่าทางค่อนข้างมียศมีตำแหน่ง
ด้านหลังยังมีพลทหารตามมาด้วยสิบกว่านาย

“ออกมา ออกมาให้หมด!” นายกองผู้นั้นตะโกนเสียงดังอย่าง
หมดความอดทน สายตาไม่เหลือบแลเหล่าหญิงสาวที่สวมเสื้อผ้า
ไม่เรียบร้อยภายในโรงนอนเลยแม้แต่หนึ่ง

2

“จะทำอะไรนะ”

“อาจจะต้องการส่งพวกเราไป ไม่รู้ว่าจะส่งไปที่ใด”

น้อยครั้งที่พวกนางจะได้ออกไปข้างนอก เมื่อมัดสายคาดเอว และจำใจแต่งกายให้เรียบร้อยแล้วถึงได้พากันทยอยออกไปจาก โรงนอน

เจียงเหยียนอู๋โชคดีที่เจ้าของร่างเดิมเพียงถูกฉีกเสื้อผ้าตัวนอก จนขาดวันเท่านั้น เสื้อชั้นกลางและเสื้อชั้นในยังคงอยู่ดี นางเดิน รั้งท้ายตามกลุ่มคนออกจากกระโจมค่าย ลอบสังเกตลักษณะ พื้นที่รอบๆ เพื่อประเมินความเป็นไปได้ที่จะหลบหนี

เข้าสู่ปลายฤดูใบไม้ร่วงแล้ว อากาศของที่นี่หนาวเย็นและ แห้งมาก

โรงนอนของพวกนางอยู่บริเวณชายขอบของค่ายทหาร มีกระโจมทหารนับไม่ถ้วนตั้งอยู่ด้านหน้า หนาแน่นจนมองแล้วลาลตา ภายในค่ายมีนายทหารคอยลาดตระเวน การคุ้มกันเข้มงวดยิ่งนัก

เหนือเนินทรายเตี้ยๆ ที่อยู่ไกลออกไป ใบไม้แห้งกรอบของ

ต้นหูหยาง¹ ถูกสายลมพัดหมุนคว้างก่อนจะร่วงหล่นลงพื้น

นอกด่านจริง ๆ ด้วย

เจียงเหยียนอี้บรรยายสถานที่บ้า ๆ แบบนี้ได้เพียงคำเดียวว่า
‘ทุรกันดาร’

ด้านนอกค่ายมีกองกำลังทหารที่เพิ่งมาใหม่หยุดพักอยู่
พวกเขาใส่ชุดเกราะสีดำขลับเหมือนกันหมด กรูกันเข้ามาจากทาง
ประตูค่ายจนดูราวกับมดดำอย่างไรอย่างนั้น ตัวอักษรสีแดงคำว่า
‘เฟิง’ บนธงทิวสีดำโบกสะบัดปะทะสายลมที่พัดเข้ามา ทำให้คนมอง
ชนลุกชันไปทั้งร่าง

‘เฟิง’ คือราชสกุล หรือว่าพระเอกจะมาที่เขตชายแดนแล้ว

เจียงเหยียนอี้ตกใจกับความคิดของตนเองจนเหงื่อเย็นไหล
ซึมไปทั่วร่าง ด้วยระดับความลำเอียงปกป้องพวกพ้องของพระเอก
ตามที่ปรากฏในหนังสือนั้น หากเขารู้ว่านางเข้ามาที่ค่ายทหารและ
ยังมีชีวิตอยู่ คงให้นายทหารได้บังคับบัญชาลากออกไป แล้วมองดูนาง
ถูกนายทหารทั้งสามกองทัพย้ายจนตายด้วยดาตตนเองเป็นแน่

นางริบหนวนี้ถึงเรื่องราวในหนังสือทันที ตัวประกอบหญิง
ผู้แสนชั่วร้ายในหนังสือเฟิงตายไปได้ไม่นาน พระเอกยังต้องช่วงชิง
นางเอกอยู่สิถึงจะถูก

ถึงแม้พระเอกจะครอบครองร่างกายของนางเอกแล้ว แต่
ในหัวใจนางกลับยังคงคิดถึงพระรองอย่างลู่หลินหยวนอยู่ตลอดเวลา

¹ ไม้ยืนต้นลักษณะสูงชะลูด ส่วนของใบจะไปรวมกันที่ปลายยอด สามารถทนทาน
ต่อความแห้งแล้งและแสงแดดจัด บางต้นเชื่อกันว่ามีอายุยืนนับพันปี ชาวจีนแถบซินเจียง
จึงมักใช้ต้นหูหยางเป็นสัญลักษณ์แทนความเป็นอมตะ ความยั่งยืน มักพบในทะเลทราย
ทางตะวันตกเฉียงเหนือของจีน

มีครั้งหนึ่งนางเรียกชื่อลู่อูหลินหย่วนออกมาตอนที่ถูกระเบิดพระเอกทรมาณจนสลบไป ด้วยความหึงหวงทำให้พระเอกลดตำแหน่งลู่อูหลินหย่วนและส่งเขาไปนอกด่าน นางเอกรู้สึกว่าตนเองทำร้ายลู่อูหลินหย่วนจึงเสียใจมาก จากนั้นก็เย็นชากับพระเอกยิ่งกว่าเดิม

เมื่อศักดิ์ศรีของตนถูกทำลาย พระเอกจึงพ่นวาจาร้ายกาจใส่นางเอกว่าเธอใช้จะต้องมีนางเพียงผู้เดียว ก่อนจะหวนกลับไปหาสองเฮาเพื่อดับอารมณ์คุกรุ่น ใครเล่าจะคิดว่าเพียงครั้งเดียวก็สำเร็จหลังจากนางเอกรู้ว่าสองเฮาตั้งครมภ์ก็เสียใจจนร้องไห้ร้องไห้ใหญ่ในที่สุจริตใจตนเองว่ามีใจให้พระเอกมาตั้งนานแล้ว

สุดท้ายนางเอกตัดสินใจตัดขาดจากความสัมพันธ์ครั้งนี้กลับไปบอกเล่าความทุกข์ใจให้เจ้ากรมเจียงผู้เป็นบิดาของตนฟังด้วยความช่วยเหลือของเจ้ากรมเจียง นางเอกสร้างทำเป็นว่าตนเองตายไปแล้วและหนีออกจากวังหลวง มุ่งหน้าไปที่นอกด่านเพื่อตามหาพระรอง คิดจะใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ด้วยกันกับเขา แน่แน่นอนว่าพระเอกย่อมโกรธจัด รีบมุ่งหน้ามาที่นอกด่านเพื่อแย่งชิงตัวนางเอก...

ดูจากการดำเนินเรื่องแล้ว เจียงเหยียนอื่คิดว่ากว่าพระเอกจะมาถึงนอกด่านนั้นยังต้องใช้เวลาอีกระยะหนึ่ง หรือว่าจู่ๆ กลับเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิดอะไรที่ทำให้พระเอกมาเยือนนอกด่านก่อนเวลาหรือจริง ‘เพิง’ นี้จะหมายถึงผู้อื่นกัน

เมื่อนายกองที่เรียกพวกนางออกมาก่อนหน้านี้เห็นกองกำลังกลุ่มนั้นแล้ว ก็ลนลานอย่างเห็นได้ชัด

หลังจากเขานับจำนวนคนเสร็จก็รีบตะคอกว่า “ตามมาๆ!”

นายกองผู้นั้นนำทางอยู่ด้านหน้า ทหารได้บังคับบัญชาของเขารับหน้าที่คุมตัวอยู่ด้านหลัง

สถานการณ์เช่นนี้ อย่าว่าแต่จะหนีเลย แค่มองหน้ามองไปที่ไหนสักแห่ง ทหารที่เดินอยู่ด้านหลังก็สังเกตเห็นได้ชัดเจนแล้ว

พอบรรดาหญิงสาวในกองทัพเห็นว่ามิกองกำลังเข้ามาตั้งฐานในค่ายใหญ่ สีหน้าก็ดูตกตะลึงไม่เป็นสุข

แม้แต่ขุนเชียงที่อยู่ที่นี่มานานที่สุด ใบหน้าก็ยังคงซีดขาว

มีคนเอ่ยถามนางเสียงเบาว่า “พี่ขุนเชียง นี่พวกเรากำลังไปที่ใดกันหรือ”

ขุนเชียงแค้นหัวเราะ “ทหารมาใหม่มากมายเพียงนี้ อีกทั้งยังพาตัวพวกเราไปอีก เจ้าคิดว่าจะไปทำอะไรได้เล่า”

หญิงสาวที่ได้ฟังคำนี้ใบหน้าเผือดสีทันที

หญิงคนใดในค่ายทหารซีใจมีไม่ถึงหนึ่งร้อยคน นำพวกนางไปปูนบำเหน็จรางวัลให้แก่ทหารสามกองทัพ หมาป่าเยอะเนือ่น้อยเช่นนี้พวกนางจะยังมีชีวิตอยู่รอดถึงวันพรุ่งนี้หรือ

นายกองพาพวกนางเดินเข้าไปในค่ายทหาร รวบรวมจะส่งไปให้ความสํารัญแก่นายทหารที่เข้ามาใหม่เหล่านั้นเช่นที่ขุนเชียงพูดก่อนหน้านี้จริงๆ

หญิงสาวจำนวนไม่น้อยเริ่มส่งเสียงสะอึกสะอื้นเบาๆ ส่วนคนที่อยู่ในค่ายมานานหน่อยกลับมีสีหน้าเฉยชา

หญิงสาวหัวไวบางคนเอ่ยขึ้นว่าปวดบัสสาวะต้องการไปปลดทุกข์ แต่ถูกนายกองตอบกลับว่า “ทนเอา”

ดูท่าทางนายกองผู้นี้จะรู้ลูกไม้ต้นๆ ในการหลบหนีของพวกนางเป็นอย่างดี

หัวใจของเจียงเหยียนอู้เต้นระรัว

นอกค่ายทหารซีโจว

แสงอาทิตย์ปลายสารถูไม่ได้แยงตาอีกต่อไป คนผู้หนึ่งนั่งบนหลังม้าอยู่หน้ากองทัพ ม้าศึกสีดำปลดตัวนั้นสูงกว่าม้าปกติทั่วไปอยู่ครึ่งช่วงหัว กีบเท้าอยู่กับที่อย่างงุนงง สงสัยคำรามดังก้อง ด้านหน้าม้าศึกคือกองทัพอากาศที่เดินเรียงแถวกันเข้าไปในค่ายทหารซีโจวอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย

ผู้ที่อยู่บนหลังม้าร่างกายสูงใหญ่ เกราะศึกทำจากเหล็กสีดำสนิทบนบ่ามีหัวพญาคันคังเขียวดูร้ายแค้นอายคุคามนำหวาดกลัวจนทำให้เด็กน้อยตกใจร้องไห้ได้ในยามค่ำคืน เขายกมือที่สวมปลอกหุ้มเหล็กสีดำขึ้นลูบม้าศึกไต่ร่าง ม้าที่เมื่อครู่ยังยำเหวี่ยงกระสับกระส่ายพลันสงบลงในทันใด

ยามที่สายลมฤดูสารทโศกพัดมา เส้นผมที่มัดเอาไว้อย่างหลวมๆ ของเขาก็หลุดลุ่ยลงมาหลายเส้น ทำให้ใบหน้าที่ยังบรรดาหญิงสาวในเมืองหลวงต่างถวิลหาดูผ่อนคลายลงหลายส่วน

องครักษ์ที่ควบม้ามาแต่ไกลรีบพลิกกายลงจากหลังม้าเข้ามาใกล้ คุกเข่าข้างหนึ่งกับพื้นกล่าวว่า “นายท่าน ทางเมืองหลวงส่งข่าวมา บุตรชายสายตรงของราชบัณฑิตถูกลดตำแหน่งส่งตัวมายังซีโจวแล้วขอรับ”

เฟิงซั่วแค้นหัวเราะเสียงเบาคราหนึ่งพลางเอียงศีรษะเล็กน้อย แสงอาทิตย์สาดกระทบใบหน้าด้านข้างที่แสนหล่อเหลาของเขา ทว่าในดวงตากลับปรากฏแวววาวเย็นชาไร้อารมณ์ “สามวันก่อนเพิ่งส่งบุตรสาวสายตรงของตระกูลเจียงมาเป็นคณิกาขาย ตอนนั้นยังส่งตัวบุตรชายสายตรงตระกูลลู่อีก ย่อมเด้น้อยคิดจะทำสิ่งใดกันแน่”

คนที่กล่าวพูดถึงโอรสสวรรค์องค์ปัจจุบันเช่นนี้ได้ก็มีเพียงคน

ตรงหน้าผู้นี้เท่านั้น

เหล่าองค์กรฯไม่กล้าตอบคำ ทว่าในใจกลับรู้ชัด เจ้านายของพวกตนเพิ่งรับช่วงมาดูแลค่ายทหารซีโจว บุตรสาวสายตรงของเจ้ากรมเจียงก็มาตายอนาถในค่าย นี่จะต้องกลายเป็นเหตุผลสำคัญที่เหล่าขุนนางฝ่ายขุนนำมาวิพากษ์วิจารณ์นายท่านของพวกเขาในภายหลังแน่

ห่านป่าฝูงหนึ่งโฉบลงมาจากขอบฟ้า ส่งเสียงร้องดังระงม
เพิ่งชั่วหีบธนูคันใหญ่ที่แขวนไว้บนหลังม้า ทาบลูกศรชนนก
สีดาลงไปแล้วข้างสายสุดแรง ดวงตาหงส์ยาวรีหลังเครื่องหนึ่ง
ผิง!

ลูกศรแหลมคมพุ่งออกจากสาย ห่านป่าตัวหนึ่งร่วงหล่นจากท้องฟ้า ส่วนตัวที่เหลือพากันร้องระงมบินจากไปด้วยความตกใจ
เขาโยนคันธนูในมือให้องค์กรฯด้านข้าง ก่อนเอ่ยด้วยเสียง
ไม่เอี๊ยะ “หนวกหู”

องค์กรฯเอ่ยว่า “เมื่อวานหมอทหารเพิ่งไปดูขอรับ กล่าวว่า บุตรสาวตระกูลเจียงเกรงจะทนต่อไปไม่ได้แล้ว”

สตรีนางนี้มาตายในค่ายทหารของตนนับว่ายุ่งยากจริงๆ
เพิ่งชั่วขมวดคิวน้อยๆ “ทางฝั่งตระกูลเจียงมีความเคลื่อนไหว
อย่างไรบ้าง”

องค์กรฯตอบ “ในเมืองหลวงลือกันว่า บุตรสาวสายตรงของตระกูลเจียงตายกะทันหัน นำร่างลงฝังแล้ว ด้วยความเข้าใจที่สูญเสีย บุตรสาวอันเป็นที่รัก เจียงฮูยินจึงเสียสติ ส่วนคุณชายเล็กตระกูลเจียงก็เกิดหกล้มขาหักระหว่างที่ไปฝังร่างพี่สาวร่วมอุทรขอรับ”

ในดวงตาของเฟิงชว่ววบประกายเย้ยหยัน ดูท่าเจ้ากรมเจียงคง

ไม่คิดจะนับบุตรสาวผู้นี้เป็นลูกแล้ว แต่ว่าปากเจียงฮุยยืนกับบุตรชายที่คนหนึ่งเสียสติคนหนึ่งพิการกลับยังน่าสนใจอยู่บ้าง

เขาแค้นหัวเราะเสียงเบา แสดงความเมตตาอย่างหาได้ยาก “ยามฝั่งร่างของบุตรสาวสวยตรงตระกูลเจียง ก็เตรียมโลงให้นางสักใบเถอะ”

ญาติที่มีชีวิตอยู่บนโลกไม่ยอมรับ หลังจากตายไปแล้วแม้กระทั่งโลงศพก็ไม่มีให้ เป็นได้เพียงวิญญาณเร่ร่อนไร้ที่ไป ในฐานะหญิงสาวตระกูลขุนนางก็ช่างน่าสงสารจริง ๆ

เจียงเหยียนอี่ที่มีคนมอบโลงศพให้นั้นยังคงเป็นนกกะทาเดินตามหลังกลุ่มคน

นายกองพาพวกนางเดินลัดเลาะเข้าไปในโรงเรียนที่ปกคลุมไปด้วยควันหนาแน่น ที่ว่างด้านนอกมีผักผลไม้กองรวมกันมากมายนับไม่ถ้วน พลทหารที่ไม่ได้สวมเสื้อเกราะจำนวนหนึ่งกำลังล้างผักมือเป็นระวิง

เมื่อนายกองเข้ามาด้านในแล้วก็ตะโกนเสียงดังทันทีว่า “สหายหลี่ ข้าหาคนช่วยงานครัวมาให้เจ้าแล้ว!”

ชะ...ช่วยงานครัวหรือ

เจียงเหยียนอี่กับบรรดาหญิงสาวที่มาด้วยกันล้วนนิ่งอึ้ง ก่อนจะใจลุดซิด

เมื่อเทียบกับการถูกมอบเป็นรางวัลให้ทหารเหล่านั้นกระทำย่ำยีจนไม่อยากมีชีวิตอยู่แล้ว พวกนางย่อมยินดีช่วยงานครัวในค่ายมากกว่า

มีเพียงซุนเซียงที่สีหน้าระอึกระอ่วนอยู่บ้าง ก่อนหน้านั้นนาง

เอื่อยอย่างมั่นใจว่าพวกนางจะต้องถูกนำไปมอบเป็นรางวัลให้ทหารแน่ แต่กลับได้มาทำงานในโรงครัวแทน

หลังจากนายกองตะโกนจบ ก็เห็นนายทหารที่ค่อนข้างมีอายุ ผู้หนึ่งสวมผ้ากันเปื้อนเนื้อหยาบครึ่งตัวเดินออกมาจากด้านใน ในมือยังถือกระบวยตักน้ำแกงอันใหญ่

“พี่ชาย เจ้านับว่าช่วยข้าไว้มากจริง ๆ กองกำลังแสนนายของแม่ทัพใหญ่ผู้นี้บอกว่าจะมาถึงก็มาถึงเลย ข้าต้องนำวัตถุดิบของวันพรุ่งนี้มาใช้ทั้งหมดถึงจะพอทำมือเย็นของวันนี้ แต่กำลังคนก็มีไม่พอจริง ๆ”

แม่ทัพใหญ่หรือ

เจียงเหยียนอี้เล็กคิ้วเล็กน้อย รู้สึกกว้างใจขึ้น คนที่มาไม่ใช่พระเอกก็ดี แต่ว่าเรื่องของแม่ทัพใหญ่ชายแดนผู้นี้ในนิยายกลับไม่ได้กล่าวถึง คิดแล้วคงจะเป็นตัวประกอบที่ไม่ได้สลักสำคัญอะไร

“กล่าวเกินไปแล้ว คนพวกนี้เจ้านำไปใช้ก่อนเถิด หากว่ายังไม่พอข้าค่อยเลือกคนจากในค่ายมาอีก” หลังจากนายกองทัทหาย พ่อครัวหลี่เรียบร้อยแล้วก็พาคนเดินจากไป

พ่อครัวหลี่ยังต้องกลับไปทำงานที่หน้าเตา ไม่มีเวลาแบ่งงานให้พวกเจียงเหยียนอี้ทีละคน ๆ จึงเรียกลูกศิษย์ของตนเข้ามา “หลิวเจิง แบ่งงานให้พวกนางที่ กองกำลังสองแสนนายรอกินข้าวอยู่ หากถึงเวลาแล้วอาหารยังไม่ขึ้นจากเตา หัวของพวกเราถูกส่งกลับบ้านแน่!”

“ขอรับ!” หลิวเจิงรีบรับคำ เขามีรูปร่างสูงใหญ่กำยำ เมื่อมองด้วยสายตาแล้วยังบึกบึนกว่าทหารในค่ายคนอื่น ๆ หลายส่วน เพียงแต่สายตาถลอกกลิ้งไปมา เห็นได้ชัดว่าเป็นคนมีเล่ห์เหลี่ยม

เขากวาดตามองทีละคน ก่อนจะมอบหมายงานให้บรรดา

หญิงสาว

เจียงเหยียนอีสังเกตเห็นว่าขอเพียงเป็นผู้ที่มีหน้าตาดีหน่อย รู้จักพูดจาสักหน่อย เขาก็จะจัดสรรให้ไปทำงานเบาๆ

เห็นได้ชัดว่าซุนเซียงรู้จักกับหลิวเฉิงมาก่อน ทั้งสองคนสบตากัน ครู่หนึ่ง ก่อนซุนเซียงจะถูกส่งให้ไปก่อไฟในครัว

งานก่อไฟนับว่าเป็นงานที่สบายที่สุดแล้ว แค่นั่งอยู่บนเก้าอี้เตี้ย ด้านหลังเตาไฟ เห็นไฟไกล้มอดแล้วก็คอยเติมฟืนเท่านั้น

ส่วนคนอื่นๆ ที่หน้าตาธรรมดา กลับถูกส่งไปล้างผักหั่นผัก แม้ดูแล้วไม่ใช่งานหนักอะไร แต่การเตรียมอาหารสำหรับคน สองแสนคนย่อมต้องทำงานปวดมือปวดคอ

เจียงเหยียนอียืนอยู่ด้านหลังสุดของกลุ่มคน ยามที่หลิวเฉิง แบ่งงานมาถึงกลุ่มของพวกนาง สายตาก็หยุดลงบนร่างของเจียง-เหยียนอีหลายครั้ง นางรูปร่างดี ดูโดดเด่นเป็นพิเศษ น่าเสียดาย ที่นางเอาแต่ก้มหน้าก้มตาตลอดเวลา

ซุนเซียงมองผาดเดี๋ยวก็รู้ว่าหลิวเฉิงสนใจเจียงเหยียนอี จึง กระแอมกระไอเล็กน้อยก่อนส่งสายตาให้เขาอีกครั้ง

หลิวเฉิงมองซุนเซียงเล็กน้อย แล้วเอ่ยกับกลุ่มของเจียงเหยียนอี ที่เหลืออยู่ว่า “พวกเจ้าไปปอกเปลือกเผือก”

เผือกเมื่อขูดขึ้นมาจากใต้ดินก็จะมีดินติดอยู่ไม่น้อย นับว่า เป็นงานที่สกปรกที่สุดและเหนื่อยมากที่สุด

ซุนเซียงรู้สึกพอใจ ก่อนจากไปยังจ้งโจมองเจียงเหยียนอีด้วย สายตาดูแคลน

เจียงเหยียนอีกลอกตาใส่อีกฝ่ายอย่างไม่เกรงใจแม้แต่หน่อย ทำเอาซุนเซียงโกรธจนหน้าแดงไปหมด

นางไม่เข้าใจว่าชุมชนเชียงจะวางทำไมหยุดไปเพื่ออะไร ทุกคนล้วนเป็นนักโทษเหมือนกันหมดไม่ใช่หรืออย่างไร

เจียงเหียนอีกกลับไม่ได้เลือกงาน ที่นี้ไม่มีมิดปอกเปลือกจะปอกเปลือกเปลือกก็ต้องค่อยๆ ใช้มีดธรรมดาปอก เรื่องนี้สำหรับนางแล้วกลับกลายเป็นเรื่องดี นางสามารถอาศัยงานนี้ทำให้ร่างกายในตอนนี้องตนเองคุ้นชินกับมีดได้

ทักษะการใช้มีดนั้นเป็นทักษะพื้นฐานอย่างหนึ่งของการทำครัวชาติก่อนเจียงเหียนอีกก็เริ่มฝึกฝนทักษะการหั่นผักตั้งแต่จับมีดได้แล้ว

ยามนี้ร่างกายนี้ถูกประคบประหงมเลี้ยงดูประดุจองค์หญิงมาตั้งแต่ยังเด็ก มือขาวเนียนนุ่มไม่มีแม้แต่นิ้วดำน้อยนิด ตอนที่เจียงเหียนอีกจับมีดยังคงไม่คุ้นชินอยู่บ้าง แต่เมื่อปอกเปลือกเปลือกไปลิบกว่าหาก็ค่อยๆ เริ่มกลับมาคุ้นมือ ความเร็วในการปอกเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

หญิงสาวคนอื่นๆ ที่ถูกแบ่งมาปอกเปลือกเปลือก รู้สึกว่าการที่ตนเองต้องมาทำงานใช้แรงงานเช่นนี้ก็เพราะเจียงเหียนอีกเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายปอกเปลือกได้อย่างรวดเร็ว พวกนางก็นำเปลือกส่วนใหญ่มากองไว้ตรงหน้านาง

หน้าซำยังพูดคุยกันราวกับว่าตนเองไม่ได้ทำอะไรทั้งสิ้น “พี่ชุมชนเชียงก็ช่างเข้ากับผู้อื่นได้ดีจริงๆ”

“พี่ชุมชนเชียงเขาเกิดมาสวย หากเจ้าเกิดมาสวยบ้าง ก็คงได้เข้าไปนั่งข้างเตาด้านโน้นแล้ว”

เมื่อพูดถึงรูปร่างหน้าตา พวกนางก็อดมองเจียงเหียนอีกอยู่หลายครั้งไม่ได้

รูปลักษณะของเจียงเหยียนอั้นั้นไม่ต้องพูดถึง บนใบหน้ารูปไข่ ขนาดเท่าฝ่ามือประดับด้วยดวงตาคู้งามน่ารักน่าเอ็นดู ริมฝีปากสีชาด ฟันสีขาวสวย ถึงแม้จะดูอ่อนแอไม่แข็งแรง แต่ก็ทำให้คนรู้สึก เอ้ออาทรมากเป็นพิเศษ

หญิงสาวนางหนึ่งเห็นว่าเผือกในกระเบของเจียงเหยียนอั้นั้น จวนจะปอกจนเต็มแล้ว แต่ทางด้านของพวกนางเพิ่งจะปอกได้เพียง ก้นกระเบเท่านั้น ด้วยเกรงว่าอีกสักพักหากมีคนมารับของแล้วจะถูกตำ จิ้งยี่นมือไปคิดจะหยิบเผือกในกระเบของเจียงเหยียนอั้นั้น ขณะที ปากก็ยังพ่นวจาร้ายกาจว่า “ปอกเร็วเข้าสิ! พวกนี้เป็นของเจ้าทั้งนั้น หากไม่ใช่เพราะเจ้าตั้งตัวเป็นศัตรูกับพี่ซุนเซียง พวกเราก็คงไม่ถึงกับ ต้องพลอยมาลำบากเช่นนี้!”

มือของนางเพิ่งจะยี่นมาได้เพียงครึ่งทาง เจียงเหยียนอั้นก็พลิก พันมีดในมือลงไปดังจับ

มีดฟันเข้าที่หัวเผือกหัวหนึ่ง ห่างจากมือของหญิงสาวผู้นั้น เพียงเล็กน้อย ทำเอาอีกฝ่ายตกใจจนเหงื่อเย็นไหลท่วมร่าง

เจียงเหยียนอั้นซ่อนดวงตาใส่กระจ่างคู่นั้นขึ้นมองนางแล้วเอ่ย เสียงเรียบว่า “เจ้าลองหยิบไปสักหัวสิ”

3

น้ำเสียงแสนเรียบนิ่ง แต่กลับทำให้มือของหญิงสาวที่ยื่นออกไป
ข้างนั้นสั่นเทาอย่างไม่รู้ตัว

ท่าทีเช่นนี้ของเจียงเหยียนอี้ทำให้นางเชื่อว่า ขอแค่นางกล้าหยิบ
เจียงเหยียนอี้ก็กล้าฟันมือของนางให้ขาดสะบั้นแน่นอน

หญิงสาวชักมือกลับพร้อมใบหน้าเหวเก หยิบมิดขึ้นมาปอก
เปลือกเปลือกต่อไป

นางเป็นหนึ่งในบรรดาหญิงสาวไม่กี่คนที่สามารถเข้ากับคนง่าย
ที่สุด ยามนี้พอนางสงบปากสงบคำลงแล้ว หญิงสาวคนอื่นๆ เอง
ก็ไม่กล้าหาเรื่องเจียงเหยียนอี้อีก

ในที่สุดบรรยากาศก็เงียบสงบ เจียงเหยียนอี้ตั้งใจปอกเปลือก
เปลือกต่อไป นางขยับมิดรวดเร็ว ความชำนาญก็เพิ่มมากขึ้น

กระทั่งยามที่หลิวเจิงนำคนครัวหลายคนมารับเปลือกที่ปอกเปลือก
เสร็จแล้ว เจียงเหยียนอี้ก็ปอกเสร็จไปสองกระบะใหญ่ ส่วนหญิงสาว
ที่อยู่ตรงข้ามสามคนเพิ่งปอกไปได้ไม่ถึงครึ่งกระบะ

ความคิดแรกของหลิวเจิงก็คือหญิงสาวสามคนนั้นแอบอู้งาน

เขาจึงเอ่ยด้วยใบหน้ามึนทึบว่า “ทำให้กองทัพได้กินข้าวข้า เจ้าก็รอให้ ศีรษะถูกส่งไปที่บ้านเถอะ!”

หญิงสาวที่อยู่ตรงข้ามทั้งสามคนห่อตัวลง ก้มหน้างุดพยายาม ปอกเปลือกเผือกต่อไป

ยามนี้หลิวเจิงถึงได้หันมองเจียงเหยียนอี ในดวงตาของเขา วาบประกายประหลาดใจ เขาอยู่ในค่ายทหารมาหลายปี แต่ไม่เคยเจอ สาวงามที่มีเอกลักษณ์เช่นนี้มาก่อน เขาเปลี่ยนสีหน้าให้ดูใจดีแล้ว เอ่ยถามว่า “เจ้าชื่ออะไรหรือ”

“เจียงฮวา”

เจียงเหยียนอิดั่งชื่อปลอมตอบไปส่งๆ

เพราะตอนที่ฮ่องเต้เนรเทศเจ้าของร่างเดิมมาที่นี่ ไม่ได้ลง ทะเบียนในสมุดรายนามตามระเบียบของศาลต่ำลี้¹

อย่างไรเสีย การเนรเทศหญิงสาวตระกูลขุนนางมาเป็นหญิง บำเรอกามในเขตชายแดน ย่อมเกิดกระแสวิพากษ์วิจารณ์ขึ้นใน ราชสำนักแน่นอน อีกทั้งนางเอกผู้เป็นยอดดวงใจของเขาก็คมี ฐานะเป็นบุตรสาวตระกูลเจียง เรื่องนี้อาจกระทบต่อชื่อเสียงของนาง ด้วยเช่นกัน

ผู้ที่รู้ฐานะตัวตนที่แท้จริงของนางจึงมีเพียงนายกองผู้รับหน้าที่ ควบคุมดูแลเหล่าคนิกายของค่ายทหารคนก่อนเท่านั้น แต่นายกอง ผู้นั้นถูกท่านแม่ทัพใหญ่ที่เพิ่งเข้ามารับตำแหน่งใหม่ตัดหัวไปตั้งแต่ สามวันก่อน ในที่แห่งนี้ ฐานะตัวตนของนางจึงกลายเป็นความลับไป ตอนนี้นางเป็นเพียงคนเถื่อนในค่ายทหารซีโจวเท่านั้น

¹ ศาลสูงสุดในสมัยจีนโบราณ ทำหน้าที่พิจารณาคดีอาญา

หลิวเจิงกวาดตามองร่างของเจียงเหยียนอี้ด้วยความที่นกระหายหลายครั้ง “ที่ห้องครัวยังขาดคนก่อไฟ เจ้าตามข้าเข้าไป”

จบคำหญิงสาวอีกสามคนที่ปอกเปลือกเผือกก็มองเจียงเหยียนอี้ในแวตานั้นมีทั้งความอิจฉาและริษยา

หลิวเจิงคาดคิดไว้แล้วว่าเจียงเหยียนอี้ไม่มีทางปฏิเสธ

ที่ขอให้เจียงเหยียนอี้มาปอกเปลือกเผือกนั้น เหตุผลกลับไม่ใช่เพราะขุนเชียงทั้งหมด แต่เป็นเพราะเห็นว่านางไม่ค่อยเข้าใจกฎระเบียบของที่นี่

ผู้ใดบ้างไม่ชื่นชอบสาวงาม แต่สาวงามที่เชื่อฟังต่างหากถึงจะทำให้คนรักและเอ็นดูมากที่สุด

ทำให้นางรู้สึกความยากลำบากในการปอกเปลือกเผือก แล้วค่อยเปลี่ยนให้นางเข้าไปก่อไฟ เช่นนี้ถึงจะทำให้นางซาบซึ้งในตัวเขาและเชื่อฟังเขาหมดใจ

เจียงเหยียนอี้มองแผนการของหลิวเจิงออกภายในพาดเดียวในใจของนางเย็นเยียบ แต่ปากยังเอ่ยออกไปอย่างเกรงใจว่า “ขอบคุณได้ทำเจ้าค่ะ”

หลิวเจิงเอ่ยปากต่อหน้าผู้คนมากมายเพียงนี้แล้ว หากนางไม่ไปก็เท่ากับหักหน้าเขา

ตอนนี้นางไม่มีอำนาจและกำลัง หากทำให้ผู้เจ้านิ² ที่นี้ไม่พอใจคงลำบากเสียยิ่งกว่าการทำให้ขุนเชียงผูกพยาบาท คนในห้องครัวมากมายถึงเพียงนั้น หลิวเจิงคงไม่อาจทำอะไรนางได้

นางในตอนนี้มีฐานะเป็นเพียงคณิกาค่ายคนหนึ่ง วันนี้ถูกเรียก

² เปรียบเปรยถึงผู้มีอิทธิพลในห้องที่

มาช่วยเป็นลูกมือในครัว วันพรุ่งนี้ยังไม่รู้ว่าจะถูกเรียกให้ไปทำอะไร
ตนเองมีฝีมือการทำอาหารติดตัว หากได้เข้าไปทำงานในโรงครัว
อย่างไรเสียสถานการณ์ก็คงจะดีกว่าที่เป็นอยู่

นางล้างดินโคลนที่ติดอยู่บนมือจนสะอาด ก่อนจะตามหลิวเจิง
เข้าไปด้านใน

ไม่ว่าหญิงสาวสามคนนั้นที่ปอกเปลือกเผือกอยู่ด้านหลังจะ
กันคำว่า ‘มารยาสาไทย’ อย่างไร นางก็คร้านจะสนใจแล้ว

ด้านในมีกระทะใบใหญ่ตั้งวางไว้อยู่ลิบกว่าใบ แต่ละใบล้วน
มีคว้นสีชาวลอยโคมง เหล่าคนครัวล้วนกำลังยุ่งจนมือเป็นระวิง

คนครัวหลายคนก็รู้จักมักคุ้นกับหลิวเจิงเมื่อเห็นเขาพาเจียง-
เหยียนอ้อเข้ามาต่างก็ส่งยิ้มให้อย่างรู้กัน คิดว่าเจ้าหมอนี่ช่างมีโชค
เรื่องสตรีไม่น้อย

ซุนเซียงที่นั่งอยู่ด้านหลังเตาเบ้าปากเล็กน้อย พยายามส่งสายตา
ให้หลิวเจิง แต่เขาทำเป็นมองไม่เห็น ทำให้นางได้แต่โกรธแค้นจน
กัดฟันแน่น

เตาไฟที่ว่างอยู่เหลือเพียงเตาที่อยู่ข้างกายซุนเซียงนั้นแล้ว

หลังจากเจียงเหยียนอ้อเดินเข้าไปนั่งลง ซุนเซียงก็เอ่ยวาจา
ถากถางขึ้นว่า “ก่อนหน้านี้ยังยึดมั่นในหลักพรหมจรรย์จนจะโขลกกำแพง
ตายเสียให้ได้มิใช่หรือ เหตุใดวันนี้ถึงไม่แบกซุ้มพรหมจรรย์³ ของเจ้า
มาด้วยเสียเลยเล่า”

³ บางราชวงศ์ในสมัยโบราณ มีแนวคิดให้ผู้หญิงครองตนเป็นหม้ายหลังสามีตายเพื่อ
รักษาพรหมจรรย์ โดยผู้ที่ครองพรหมจรรย์ได้ตามระยะเวลาที่กำหนด จะได้รับพระราชทาน
ซุ้มประกาศเกียรติคุณจากฮ่องเต้ เงินรางวัล และสิทธิพิเศษอื่นๆ เช่น สมาชิกในครอบครัว
ไม่ต้องถูกเกณฑ์ทหาร เป็นต้น